

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

XCI. Capitulo Cathedralis Ecclesiæ Patavinæ nonnulla Indulta, & Pricilegia
conceduntur. 22. Februarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

1744-
to, eorum-
que consilia
exquirat.

sententiam vestram cum hac Nostra prorsus non congruere; quasi vero obliti effectis iurjurandi, quo in auspicando Episcopatu polliciti estis, universa Ecclesie vestra jura, prerogativas, fortunaeque, fartas testasque servare. Equidem Nos animo prospicimus, quantum emolumentum haerese accederet, si Ecclesiasticos proventus, non dicimus, saeculares fieri, sed tantummodo attenuari, minuique; eoque magis si Principatibus, jurisdictionibus, iuribus, honorificentis, quod Deus avertat, Episcopatum aliquem, aut aliquam Abbatiam spoliari contingeret. Acerbissima enim vulnera, quae haud dissimili occasione Catholica Religio accepit, argumento nimis certo Nobis sunt, ut eidem multo graviores in posterum augeremur calamitates. At vos, qui loco praesto estis, longe melius, quam Nos, percipere valetis; quae perniciosa vobis, ac tristissima acciderent, si vestra Episcopalis Dignitas insigni Principis auctoritate, viribus, opibusque denudata, impotens, & imbecilla fieret, ad Gregem Vobis commissum tuendum tegendumque ab Haerese, qua in propinquis, ac finitimis provinciis longe lateque dominatur. Maxime vero, si animadvertatis, quae tandem futura sit clarissimi illius Cleri vestri conditio, redditibus ad ipsum pertinentibus imminutis, Cum enim ex selecta totius Germaniae Nobilitate is componatur, haud difficile est intelligere, in quem statum paulatim prolaberetur; in illum scilicet, in quo fuit saeculo XVI., cum Haerese in Germaniam, atque inde in alias quoque Provincias grassaretur. Agitur itaque res summa, & periculi plena, quae curam, operam, ac vigilantiam vestram summopere exposcit. Proinde necesse est, ut sedulo cogitetis, provideque Nobis suggeratis, quid facto opus sit, praeter ea, quae haecenus fecimus. Ad omnia quippe Nos promptos, ac paratos esse intelligetis.

Vanas rationes ab aliis quibus iactatas refellit.

§. 3. Imponendus hic esset literis huius finis; sed Apostolici muneris Nobis impositi onus, de quo Omnipotenti Deo rationem reddere tenemur, exigit, ut nonnulla insuper addamus. Vos equidem non ignoratis, Catholicis Principibus minime deesse laxioris conscientiae Theologos, & Assentatores, qui ad eorum aures insinurare non dubitarunt, fieri quidem non posse, ut Ecclesiastica bona in saecularem statum redigantur; posse tamen ea minui; tum propter illorum abusum, tum propter immoderatum luxum, & saecularis potius Principis amplitudinem, quam Episcopi gradum, ac dignitatem; unde fit, ut, aliis Pastoralis animarum cura tradita, ipsemet Episcopus saeculi negotiis, & curis sese immisceat. Nos profecto, in Literis manu Nostra ad Principes datis, haud praetermissimus sententiam adeo perniciosam refutare, atque diluere; tum ratione, tum exemplis ostendendo, absurdum non esse, ut cum Episcopatu una Principatus conjungatur, idque praefertim in Germania: Neque, ob unius, vel alterius abusum, generale aliquid statui debere, quo Ecclesia vetustissimis, quibus fruitur, iuribus exuatur, quoque Successoribus in perpetuum adimatur facultas ejusmodi bonis utendi in Ecclesiae emolumentum, & juxta laudabilem pietateque majorum institutionem.

Hortatur Episcopos ne huiusmodi calumniis causam praebent.

§. 4. Persuasum plane Nobis est, Te non inter eos numerari, qui ita agendo, pravis ejusmodi consiliis occasionem praebuerunt, aut praebent. Neque id inquirimus, an per hos dies quoque in Germania sit, qui saecularis potius Principis, quam Episcopi personam gerat, quique Principatu, Templique thesauro, ad saeculi pompam abatur. Generatim sane loquimur; eo magis, quod praesentes literas non ad Te unum, sed ad complures alios transmittere decrevimus. Sed libere constanterque dicimus,

ut si in Venerabili Episcoporum coetu, & inter praecelatos Germaniae Praefules in praesens forte existeret, qui istud vita genus ageret, is animae suae consulat, talem vivendi rationem corrigat, emendataeque vitae institutione scandalum de medio tollat, atque ita os obstruat iis, qui loquuntur mendacium, quique argumentis quidem falsis, sed veri speciem praeferebantibus, blandiuntur Principibus Saecularibus, ad ea attendenda, a quibus illi haecenus se alienos esse profitentur. Qui saecularem magis Principem, quam Episcopum gerit, is certo sciat, se talis ditionis Principem esse, eo quod Episcopus sit talis Diocesis: Principatum autem non idcirco cum Episcopatu conjungi, quod negligatur cura animarum, sed quo ipsi plenius latishat, & Ovine Jesu Christi sibi traditum validius ab Haerese propugnetur. Animadvertat quoque, pios Institutores, non ad luxum, & saeculi pompam fovendam, elargitos fuisse summa liberalitate, ac munificencia pingues Ecclesiae proventus; sed ut, detractis iis, quae congrunt quidem cum Episcopo, tum Principi Viro, non ad propriae voluntatis libidinem, sed ad Sacrorum Canonum regulam, ita ut omnibus conspicuum sit, quid inter Principem Saecularem & Episcopum Principem interlit: necnon ut iis detractis, quae ad utriusque dignitatis gradum, atque onera necessaria sunt; quod reliquum est, in subsidium pauperum, & Ecclesiae bonum impendatur. Qui ita se gesserit, minime dubitet, quia Altissimus benedictionibus suis eum largissime cumulet, atque una efficiat, ut in Germania gravissima damna reparentur, quae ibi superiori memoria illata sunt.

Eademque ab illis invicem suggeri mandat.

§. 5. Haec, atque alia huiusmodi, animo quidem, & Caritati tuae praesentia fore non dubitamus; quibus quoque Te opportune usurum speramus, si quando occasio se dederit tibi agendi cum iis, qui forte tam improprie, & inconsiderate viverent. Interea te toto animo complectentes, Apostolica Tibi, Dilecte Fili Nostra, Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xv. Feb. MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Dat. die 15. Febr. 1744.

J. Vincentius Lucchesinus.

Similes Litterae, eodem fere exemplo, scriptae fuerunt ad alios Antistites per Germaniam.

Capitulo Cathedralis Ecclesiae Patavinae nonnulla Indulta, & Privilegia conceduntur.

XCI.

Dilecto Filio Nostro Carolo S. Nicolai in Carcere Tulliano Diacono S. R. E. Cardinali Rezzonico nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

SIMUL, ac Nobis, non humano quidem consilio, sed, ut profecto reputamus, Dei Numine admonitis, in mentem venit te dare Antistitem Patavinae Ecclesiae, cogitavimus ejus Cathedralis Canonorum Collegium aliquo augere decore, quod pro testimonio haberet paterni amoris erga se Nostri. Ita siquidem merita esse videbatur Ecclesia a S. Prodocimo D. Petri Discipulo fundata, cultaque deinceps a tot successoribus in Divorum numerum adscriptis, Fidentio, Syro, Hilario, Maximo, Bellino, aliisque duobus Beatorum nuncupatione decoratis, Leonino, & Bernardo Maltraverso, nostra pariter aetate a Venerabili Cardinali Gregorio

Veteres Capituli Patavini prerogativa.

Barbadico.

Barbadico. Ipsum Cathedrale Collegium, unde tres Pontifices maximi, Quartus Eugenius, Paulus Secundus, & Octavius Alexander prodierunt ad universum Christi Domini Ovile moderandum, sexdecim præterea S. R. E. Cardinales, quinque Patriarchæ, duodeviginti Archiepiscopi, & Episcopi, pluresque Romanæ Curia Præsules, multis jam pridem Pontificiæ beneficentiæ argumentis ornatum a Decessoribus Nostri Callisto hujus nominis Secundo, Alexandro Tertio, Urbano Tertio, Innocentio Tertio, Pio Secundo, adeo splendendam sui speciem exhibebat, ut Nos ad se magis magisque honestandum illiceret.

§. 1. Nec in Te parum momenti fuit ad hujusmodi propositum nostrum confirmandum. Dum enim illi Episcopali auctoritate præes, tuis quoque amplissimis meritis ab Capite in membra derivatis enitet. Nobis quippe ante oculos observabaris clarus non una Ecclesiasticæ Ditionis Provinciali Præfectura, illustri gesto tot annos summa cum justitiæ, ac sedulitatis laude Romanæ Rotæ magistratu, spectatissimus denique amplissima Cardinalatus Dignitate, quæ decorus Romæ inter præstantiores Collegas mirificam navabas assidue operam piis exercendis institutis, saluberrimis dicendis in Reipublicæ administratione sententiis; simul autem singulari præditus morum gravitate, atque innocentia, edebas magna Christianæ virtutis exempla: cujus illud tum quoque se Nobis obtulit, dum inopinato vocatus ad gubernandum Patavinum Gregem, anceps hæsit, an arduo sustinendo oneri pares tibi adessent vires, nec nisi explorata per aliquot dies Dei voluntate, eaque comperta, illud subire voluisti; Statim deinde sacris cæremoniis initiatus, & ad commissas oves progressus, Pastoralis cura, & agendi suavitate, Tibi adeo illarum amorem conciliasti, ut susceptum a Nobis Te eligendi consilium eximie celebrent laudibus; idque apertissimo documento sit, Divino placuisse Pastori, quod Te in partem Pastoralis sollicitudinis vocaverimus. Hæc omnia Nobis suaserunt, ut Cathedrale Collegium tuum præcipuis honoribus amplificemus.

§. 2. Quocirca motu proprio, nec ad ullius postulatam, & plenitudine Nostræ Potestatis, decernimus, & constituimus, ut perpetuis futuris temporibus Dignitates, & Canonici Patavinæ istius Ecclesiæ, Notarii sint Sedis Apostolicæ, gaudeantque cunctis honoribus, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, gratiis, favoribus, indultis, quibus potiuntur ejusdem Apostolicæ Sedis Notarii de numero Participantium, sine tamen istorum præjudicio. Rursus ut dum in Choro divinas celebrant laudes, utantur per hyemem Suparo, seu Rocchetto, & Cappa magna, per æstatem eodem Suparo, & Superpellicio, sicut Vaticanæ Basilicæ Canonicis est in more. Pileum iidem gerant ornatum purpureo torulo, honoraria scilicet rubri coloris fasciola. Insigni præterea Familiæ suæ Protonotariorum Galerum imponant. Dum quoque Sacrosanctum Missæ Sacrificium peragunt, Canonem Missæ adhibeant, & Lychnæolum. Hæc omnia tamen concedimus, & concessa esse volumus, salva tua, & Successorum tuorum in omnibus jurisdictione. Nec per ea intendimus ullam Dignitatum, Canonicatum, & Præbendarum Ecclesiæ Patavinæ, aliorumque Beneficiorum Ecclesiasticorum, quæ per dictæ Ecclesiæ Canonicos, & inibi Dignitates hujusmodi obtinentes pro tempore possideri, seu in quibus, vel ad quæ jus haberi contigerit, reservationem, sive affectionem Nostræ, ac Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum, ac Sedi præfata collationi, & dispensationi inducere.

§. 3. Tuum modo sit Canonicos ipsos hujus beneficentiæ Nostræ certiores facere, usque reddere has nostras Litteras in forma Brevis, qua

in Tabulario servatæ, authentico testimonio fidem faciant Paternæ benignitatis, benevolentiaque erga se Nostræ, atque incitamentum præbeant obsecrandi Deum Optimum Maximum, ut Omnipotenti ope sua Nos muniat ad Ecclesiæ gubernacula difficillimis hæcæ temporibus moderanda. Quod ut ipse quoque cum illis precari ne desinas, Apostolicam Benedictionem, Dilecte Fili Noster, Tibi, ejusdemque Canonicis paterni cordis singulari studio impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoram sub Annulo Piscatoris die xxiiii. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchese.

Antiocheno Patriarchæ Græcorum Melchitarum transmittitur Pallium, Communionis tessera, ac Dignitatis insigne, adjectis mandatis, & conditionibus oportunis.

Venerabili Fratri, Cyrillo Catholico Græco-Melchitarum Antiocheno Patriarchæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

DUM nobiscum animo reputamus, illustrem Antiochenam Græcorum Ecclesiam, jamdudum à Romana Sede incesto Schismate divulsam, & à Patriarchis ea labe infectis gubernatam, nunc tandem Fraternitati Tuæ commissam, in legitimi Pastoris tutela esse, omnibus quidem lætitiis incedimus, diuturni mæroris propemodum obliti, quo ex illa Schismaticorum Antistitem irruptione conficiebamur; incredibili simul gaudio perfundimur, quod Catholici Græci Antiocheni Patriarchæ nomen, repetita longius antiquitatis memoria, Romanis Dypticis tuto adscribi queat. Qua de re maximas habemus, agimusque Deo gratias, eoque magis, quod Nobis in Suprema Ecclesiæ Cathedra, licet immerito, confidentibus, id felicitatis evenerit; ac possimus, Te Præfide, minus timere de illius Gregis parte, quæ ab insidiosis Pseudo-Episcopis circumfessa, deserenda Orthodoxæ Fidei periculo objiciebatur; contra verò aliqua duci spe, fore ut reliqui in Christi Domini Ovile se restituant. Magnum igitur tuum meritum est, in Orientalem Græcum Patriarchatum veluti postliminio rediisse Catholici Antistitis decus. Ex eo autem æque plurimum apud Nos commendaris, quod ad rem tanti momenti obtinendam Tibi aditum aperueris bene actâ vitâ prius Romæ in Collegio ad Propagandam Fidem instituto, deinde per tuam Nationem Christianis virtutibus palam asserta vera Dei Religione. Quamobrem à Catholicis Orientalis Diocesis Episcopis in Antiochena Sede locatus fuisti, in qua per tot annos, veluti bonus Christi Miles, pugnavisti adversus Catholicæ veritatis hostes, nullis fractus ærumnis, quibus adhuc oppugnaris. Fidei autem populo multum, ne erraret, providisti, consulta identidem Apostolica Sede, ejusque Decretis ac mandatis morem sedulo gessisti, non sine ingenti tuarum Ovium fructu, & eximia obedientia laude. Quin etiam, ut arctius visibili Pastorum Principi Te adhærere gloriari posses, Sacro ornari Pallio à Pontifice Maximo postulasti; ablegato idcirco Romam Dilecto Filio Joanne Aminione Sacerdote, qui prudenti, & grata agendi sedulitate utilem Tibi navavit operam suam. Nihil denique prætermisisti, in quo tua pietas, sincera fides, insignis erga Romanam Sedem observantia non elucefceret.

§. 1. His auctus meritis, omnia spondere Tibi poteris de Nostra benignitate, & si adhuc Pallii

Dat. die 22. Febr. 1744.

XCII.

Patriarchæ Fides, Religio, & in S. Sedem observantia commendantur.

Pallium ipsi transmittitur.

donum

Cardinalis modernæ Episcopi laudis.

Dignitat. & Canonici Patavinæ creantur Sedis Apost. Notarii.

Eorum insignia, & habitus Chorales.

Usus Canonis, & lychnæoli.

Præservatur Ordinarii jura, quoad collationes.

Pontificiæ benevolentia significationes.